

лото си съ наслада, чуло се че нѣщо праснало въ тѣлото ѝ, послѣ бр - рр - -уу; всички колелета се развъртѣли и музиката внезапно прѣстана.

Императорътъ скочилъ отъ леглото и изпратилъ да повикатъ придворния лѣкарь, но послѣдниятъ не можалъ нищо да помогне. Слѣдъ туй повикали единъ часовникарь, който, наистина, слѣдъ много говорене и дълго опитване, сполучилъ да поправи птичката; ала той заржчалъ да я пазятъ добрѣ, защото жбитѣ били изедени, а нови да се турятъ не могло.

Каква скърбъ! Само веднѣжъ въ годината можели да нагласятъ изкуствената птичка да пѣе и това било даже много. Но, при всѣко тържествено събрание, оберславейчарътъ държалъ рѣчь, пълна съ неразбираеми слова, съ която обяснявалъ, че пѣсенъта е по-свършена отъ други пжтъ, и слѣдъ подобно твърдение, пѣсенъта ставала за всички по-свършена отъ други пжтъ.

Тѣй изтекли цѣли петъ години, когато цѣлата страна се потопила въ дълбока скърбъ. Китайцитѣ обичали много своя императоръ, но той се разболѣлъ и се говорѣло че ще умре. Даже били вече избрали новъ императоръ и цѣлиятъ народъ билъ събранъ на градската площадь. Попитали адютанта за здравето на стария императоръ.

— „Пюхъ!“ отговорилъ той като покланялъ глава.

Императорътъ лежалъ бледенъ и студень въ своето великолѣпно легло. Всички придворни мислѣли, че е вече умрѣлъ; и всички бързали да поздравятъ новия императоръ.

Слугитѣ разнесли новината навредъ, а слугинитѣ използвали случая да почерпятъ и сърбнатъ сами по единъ чай. Навредъ, по коридоритѣ и залитѣ постлали черги, за да не се дига шумъ; цѣлиятъ палатъ билъ тжженъ и мжлчеливъ! Но стариятъ императоръ не билъ умрѣлъ; той само неподвижно лежалъ бледенъ и студень въ своето голѣмо легло, украсено съ кадифени пердета и златни рѣспи; единъ прозорецъ билъ отворенъ и прѣзъ него мѣсечината огрѣвала царя и покровителствуваната птичка.

Клетиятъ императоръ едва могълъ да диша; нѣщо тѣй го притискало, щото му се струвало, като че нѣкой гази по грждитѣ му; той отворилъ очи и видѣлъ че Смъртъта си турила на своята глава неговата златна корона, и че въ едната си ржка държи сабя, а въ другата неговото скжпоцѣнно знаме.¹⁾ А наоколо по драпериитѣ той видѣлъ да се подаватъ едни особни глави, нѣкои отъ които изглеждали грозни и отвратителни, а други приятни и усмихнати. Това били добритѣ и лоши дѣла на императора, които дошли да присжтствуватъ на послѣдния му часъ.

„Спомнювашъ ли си за това?... шепнѣли една слѣдъ друга всички. Спомнювашъ ли си за онова?“

И тѣ му разказали толкова много нѣща, че студень потъ избилъ по челото му.

„Туй нѣщо не ми е било извѣстно, рекълъ съ въздишка императорътъ. Музика, музика! Нека забиятъ голѣмия китайски барабанъ, за да не чувамъ нищо!“

Но главитѣ продължавали да говорятъ, а Смъртъта климала удобрително глава за всичко, което тѣ казвали.

„Музика, дайте тукъ музика! повторилъ императорътъ. Ти, малка златна птичке, попѣй ми сега! Азъ ти подарихъ толкова злато и дияманти! Азъ даже окачихъ на шията ти моя чехълъ. Защо не пѣешъ?“

Ала птичката мълчала. Нѣмало кой да я нагласи, а безъ тая помощъ тя нѣмала гласъ.

И Смъртъта продължавала да гледа устремено къмъ императора съ своитѣ хлѣтнаци очни впадини. И наоколо било тишина, грозна и мжчителна тишина.

Изведнѣжъ близо до прозореца се зачула чудна пѣсенъ: това билъ малкиятъ горски славей, които кацналъ наблизу на едно клонче и запѣлъ. Той се научилъ за болестъта на императора и дошълъ да му даде надежда и утѣха. И докато пѣлъ, видѣнията започнали едно — по-едно да се изгубватъ, кръвта на императора започнала да се обръща сѣ по-бърже и по-бърже низъ жилитѣ му, и даже Смъртъта се заслушала и проговорила: „Пѣй, славейче, пѣй“.

¹⁾ Гледай картината на отвѣдната страница.